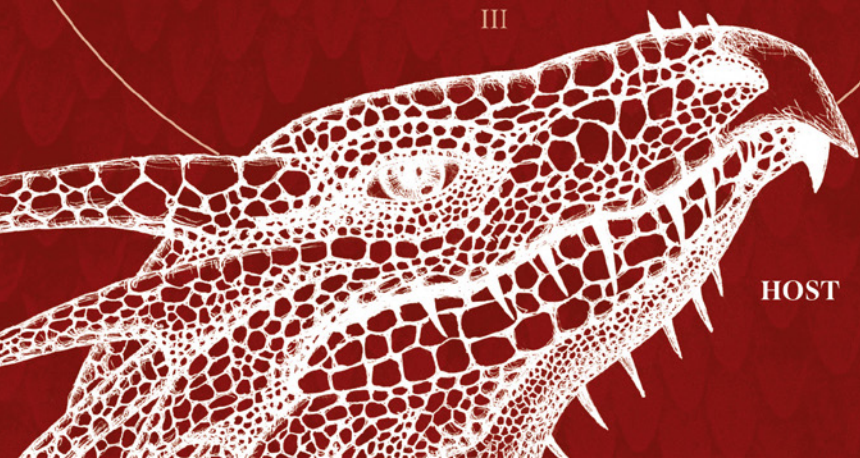

PETRA
MACHOVÁ

KREVNÍ MSTA

Dračí
město
III

HOST

© Petra Machová, 2022

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1335-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1336-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1337-6 (MobiPocket)

Prolog

Naiklyn sotva popadala dech. Prodírala se křovím, drobné větvičky ji šlehalý do tváře a odíraly její citlivou kůži. Hučelo jí v uších. Po těle jí šimraly tenké stružky krve. Nezastavila se. Nesměla se zastavit!

Docházely jí síly. Byla tak vyčerpaná, že už nemohla létat. Zařala pěsti a kousla se do rtu. Chut' vlastní krve jí probrala. Tentokrát musí uniknout. Nemůže se tam vrátit.

Její život se za poslední měsíce proměnil v noční můru. Myslela, si, že něco takového se jí přece nemůže stát. Byla illysejská princezna. Pak však přišla o iluze a realita se do ní zakousla jako žralok, který ucítil raněnou kořist.

Vzpomínala, jak se plížila temnými chodbami města, aby se nepozorovaně dostala ven, na volné moře. Vzpomínala na poslední chvíli s Terkem, mužem, kterého jí otec vybral. Mužem, se kterým jí pojilo tetování, takže každý pozná, že už někomu patří. Pořád cítila horkou štiplavost poslední facky.

Když opouštěla rodné město, srdce se jí svíralo žalem. Věděla, že se nesmí vrátit. Ale vše bylo lepší než pořád maslovat modřiny, které jí na bledé kůži vynikaly jako barevné květy. Byla příliš hrdá a také vystrašená, než aby se svěřila rodičům. Nepochopili by to. Byli šťastní, že jejich rod posílí suchozemské geny.

Naíklyn se kysele pousmála. Myslela si, že když bude cestovat po souši, bude všechno lepší. Vždycky po tom toužila. Byla naivní a zbrklá. Teď už věděla, co ji venku čeká. Černé bestie a Tkáči iluzí.

Měla skvělý plán. Vynikající plán. A na chvíli žasla, že jí vyšel. Z hladiny nad Íllyseou odlétalo soukromé letadlo. Čekalo na pasažéry a ona se za úplatek dozvěděla místo i čas. Dostat se nepozorovaně na palubu a skrýt se bylo tak jednoduché.

Teď všechno vzal vítr a nenechal jí ani střípek naděje. Spadla do pastí, která nebyla nastražena na ni. Tkáči iluzí si podrobili její mysl a jejich Královna jí věnovala veškerou pozornost. Jí a Janě. Naíklyn netušila, zda Jana ještě žije. Ať jsou k ní draci milostiví.

Naíklyn se nervózně rozhlížela z křovin na okraji lesa. Ptáci ztichli, jen listí kolem šumělo v rytmu jarního vánku. Začínalo jaro, období Květu. Olízla si vyschlé rty. Šupiny na kůži jí tupě pulzovaly bolestí, každým pohybem jí praskaly další. Nesměla to vzdát! Co jsou puchýře proti ztrátě duše?

V dálce před sebou spatřila hranaté budovy lidského města. A lidé znamenali vodu. Hodně vody. Rozkašlala se a málem se zalkla, jak se snažila přestat. Teď se nemohla prozradit!

Nutila se do dalších kroků. Svaly ji pálily a popraskané šupiny ji bolely, jako by se jich každým pohybem dotklo rozžhavené železo.

Zaslechla lidské hlasy. Naděje, měla naději... Naíklyn pod nohama ucítila horký asfalt a vzápětí se jí podlomily nohy. Bezvůlně se sesunula k zemi a bylo jí úplně jedno, že lidé uvidí její zelenomodré šupiny, které dehydratací ztratily barvu. Už na ničem nezáleželo. Jen na spánku.

„*Nikdy mi neutečeš, má drahá,*“ smála se jí v myšlenkách Královna.

„*Já to nevzdám. Slyšíš mě? Nikdy!*“

Princeznu znovu pohltila tma.

Do uší se jí vloudilo podivné skřípání, země se chvěla. Naiklyn rozlepila oči a chvíli přemýšlela, kde je. Je to iluze, nebo skutečnost? Tolikrát snila o tom, jak utíká. Je tohle další pokus?

Kovové stěny kolem ní podivně hlučely, cítila pach oleje a prachu. Když jí padl zrak na spícího muže v odraných kalhotách, oddechla si. Muroq. Královna ji ještě nikdy nemučila vidinou dračího muže.

Otevřel oči a unaveně se pousmál. „Neboj, jsme ve vlaku. Nepamatuju si, kdy nás sem šoupli, ale jedeme pěkně rychle. Alar nás chce mít ve svém doupěti.“

„Už nevím, co je skutečný.“

Došel k ní a objal ji kolem ramen. Chvěla se vzlyky a bolestí.

„Věř mi,“ šeptal Muroq. „Já to poznám. Soustřed' se na detaily, žádná iluze není dokonalá. Někdy v ní chybí vítr, jindy se v ní tví milovaní chovají jinak, než jak je znáš. Jsi silná, já to vidím.“

Naiklyn se schoulila do klubíčka.

„No tak, utři si slzy, škvrně, plejtváš vodou.“

„Nejsém škvrně.“

Rozpažil ruce v teatrálním gestu. „Hele, pro mě jo. Táhne mi na šestou tisícovku, jsem v nejlepších letech.“

Přidušeně se zasmála.

„No vážně. Aigen mi jednou říkal, že byl zrovna v mém věku, když Zevranovi hráblo a uvěznil v sobě Maniřinu duši. A ještě dávno předtím, jako mladoch, vytvořil vlastní dračí kliku, aby svrhla Reshaqa z trůnu. Když jsem byl malej špunt, hltal jsem každéj příběh.“

„To muselo být krásné, vyrůstat s dráky.“ Naiklyn uvolněně klimbala, opřená o jeho rameno. Drak si povzdechl a raději

mlčel o tom, jak osamělý si celý život připadal. Proto taky hodně spal. Aigen ho navštívil jednou za dvě stě let. Muroq si při té vzpomínce odfrkl. Prý častěji nesměl. Teď už to bylo stejně jedno.

Vlak skřípavě zastavil a ozval se lomoz a kroky. Někdo šel k jejich vagonu. Muroq se napjal, aby chránil Naiklyn, protože jestli si ji vezmou tak brzy po iluzi, zabije ji to, ať je silná, nebo ne. U první hvězdy! Neměl ani magii, aby je všechny sežehl. Ty jiskry, co v něm křesala Královna při krmení, nestačily.

Dveře se odsunuly sotva na škvírku a do paže ho zasáhla šipka. Droga si rychle našla cestu jeho lidským tělem a paralyzovala ho od krku dolů. Pak stráž vešla dovnitř, odvalila ho stranou a vynesla ven bezvládnou ještěrku. Ani ploutvička na ocase se jí už neleskla.

„Jsem pravý ještěr! Jsem pravý ještěr!“

Hukot pronikl až k Naiklyn a probudil ji. Cítila se mnohem lépe než posledně. Když ale otevřela oči a zjistila, kde je, lekla se. Hleděla na skandující dav mužů, žen i dětí, kteří v podivné kovové a kamenné síni provolávali neznámá hesla. Po její pravici stál Alar, oděný v zarnských barvách, a spokojeně se usmíval. Po její levici byl muž v uniformě velitele Tajemných. Neviděla jeho tetování, nepoznala tedy jeho domovský řád.

Zatímco energicky mluvil k davu a ten postupně odhaloval rudá a hnědá křídla, vlastní rudá křídla se mu chvěla. Ještěři jákali, že se tady nemusí skrývat, že brzy vzlétnou k obloze naprosto kdekoliv. Náhle se některým objevilo na skráních podivné fraktálové tetování. Žhnulo, jako by z ještěrů sálal Reshaqův oheň.

Naiklyn chtěla utéct, ale nemohla se ani hnout.

„*Pozorně se dívej, dítě.*“ Hlas Královny vnímala celým tělem. Princezna dokonce ucítila, jak se jí koutky úst zvedají v úsměvu, jak mává davu oděna v róbě barvy moře. Čistá a upravená princezna Oceánského národa. „*Tak moc chtějí věřit v nové zítřky. Jsou tak jednoduše tvárné.*“

„Tohle je jen další iluze.“

„Kdepak,“ zasmála se Královna. *„Alar si přál, abys to viděla.“*

Při zvuku jeho jména se jí udělalo špatně, ale tělo nereagovalo. Vzpomněla si na jeho znechucený výraz, když se dotýkal jejích šupin. Jednou a nikdy víc.

Královna ovládala každý její pohyb, každé slovo. Vyprávěla skrze ni ještěřům o společenství ras, které jednou provždy pozvedne ještěrstvo, jak si právem zaslouží. Přežije ten silnější a příroda se nedá oklamat nadlouho.

Milosrdný Aigene! A oni ji vítali, mávali na ni a obdivovali její barevná křídla. Nemohla se vzepřít, nemohla nic než sledovat za okny šedavé budovy města, které přesně kopírovalo lidskou architekturu.

„Jsi v mé moci, rybičko. Do konce svého života.“ Šepot Královny medového hlasu se jí rozléhal v mysli.

Nikdy se odtud nedostane.

KAPITOLA 1

Eldar

Už to nebyla ona, nic z ní nezbylo. Stínová bestie se na mě dívala tak, že by i Reshaqův plamen zamrzl. Moje sestra... zemřela.

„Proč mě tu držíš?“

Spokojeně se ušklíbla a nic neřekla. Čekal jsem, že mě zabije a užije si to.

Jenže neudělala nic. Měla mě mučit, měla mi nechat strhat jednu šupinu po druhé... a místo toho sedím sám v zařízené cele.

Nechali mě tu bez jídla. Vodu se mi podařilo získat v koupelně, což byla první divná věc, protože v sídlech Černých ještěřů nemají mít zajatci tekoucí vodu a už vůbec ne postel s dekou a polštářem.

Možná nejsem typický vězeň. Možná je to hra, abych ztratil ostražitost.

Čekal jsem na příležitost zachránit Janu. Sotva jsem ji získal, vzali mi ji. Necítil jsem ani náznak její přítomnosti, což

znamenal, že to tu mají odstíněné. Děsila mě představa, že ji Alar odvezl pryč, tak daleko, že už ji nenajdu.

A pak přišla ona, bytost vypadající jako Lianea.

„Stále jsi můj bratr, Eldare.“ Odhalila tesáky. „A já tě tu chci mít. Chci pozorovat, jak se užíráš, jak se každý den snažíš najít cestu ven. Jak ti chybí.“

„To se načekáš.“

Po pár dnech mi Stín mé sestry konečně nechal donést jídlo. Jakmile vešel muž s tácem, zaútočil jsem. Srazit ho na zem bylo lehké. Chodbu, která se větvila ve tři další, osvětlovala naoranžovělá světla loučí. Zavětril jsem, abych našel správný směr, ale prostor zamořil pach bestii. Přesto jsem si byl jistý, že je Jana blízko. Věděl jsem to, i když jsem necítil její vůni. Mohl za to žár v mé hrudi, rostl a ukazoval mi cestu. Nechápal jsem, jak je to možné.

Ozvěna každé její bolesti mnou otrásla. Alar jí ubližoval! Za to ho zabiju vlastníma rukama.

Utíkal jsem tmavými chodbami a nepotkal jedinou bestii. To mě nehlídali?

Jana byla blízko! Její mysl křičela.

Bestie se vynořily ze všech stran a obklíčily mě. Vrchely, tváře měly zkrivené jako démoni hněvu. U Leghových pazouků! Jak jsem si mohl myslet, že se mi to povede? Bylo zoufalé snažit se probojovat ven bez plánu.

Zařval jsem na ně, tesáky vyceněné. Jestli chtějí boj, mají ho mít.

Vrhly se na mě čtyři najednou. Vyhýbal jsem se jejich tesákům, drtil jsem jim tváře pěstmi a přesnými údery nohou jim hmoždil žebra. Byly to jen bestie. Neměly mou disciplínu, trpělivost ani mrštnost.

„Dost už!“ rozlehlo se chodbou. Tři muži mě drželi mezi sebou a čtvrtý se mě právě chystal zakousnout. Nechal jsem se unést a podcenil jsem svou sílu.

„Tenhle je můj! Nikdo mu nezkříví ani vlásek!“ zavrčela černovlasá žena. Stín mé sestry.

Dívala se na mě bytost bez slitování. Chapadélky mě chytila pod krkem a prohlížela si mě jako lovec svou kořist předtím, než ji zardousí. „*Co si myslíš, že děláš? Mrtvý nikomu nepomůžeš!*“

Byl to její hlas. Stejná melodie. Jak lehké by bylo jí uvěřit.

Nechal jsem se zavřít zpátky. Měla pravdu. Mrtvý Janě nepomůžu, chce to plán. Tohle bylo hnízdo Pavouků a já jsem se probudil před pár týdny. Měl jsem na to myslet! A to jsem nepočítal Vassary a jejich královnu. Byla tu ještě vůbec?

Při vzpomínce na ni jsem se otrásl.

Na to, jak ovládala každý sval v mém těle, jak prolézala mou myslí jako had a zavrtávala se stále hlouběji. Na její děsivý slib, že okusí mou duši.

„Nejsi moje sestra,“ zavrčel jsem na stvoření vypadající jako Liana. Zase přišla, zase se na mě dívala a vyptávala se. Těšila ji moje bolest.

„A co podle tebe jsem? Nějaký démon? Parazit, který se usídlil v jejím těle?“ Dala si ruce v bok. Stejně jako Lia, když na mě byla naštvaná. „Tak to se pleteš, bratříčku. Vždy jsem byla Liinou součástí. Každý má svou stinnou stránku, kterou skrývá před světem. Jed bestii jí dá sílu se projevit. Násilím nechá vyplout na povrch vše, co se dosud skrývalo. A co se nepřízpůsobí, zanikne.“

Pousmála se a povýšeně mě sledovala. „Já jsem Liana, královna Pavouků. A ty, můj drahý bratře, budeš žít tak dlouho, dokud mě budeš bavit.“

Sbíral jsem síly k tomu, že ji brzy budu muset zabít. Kdysi mě o to požádala a já hodlal svůj slib splnit. Nechtěla zbytek života prožít jako Stín. Co ze mě zbude, když zabiju svou sestru? Máme vůbec naději na to přežít? Samé otázky, na které jsem neznal odpověď.

Uběhl nejspíš týden – dostal jsem sedmkrát najíst – a já pořád uvnitř cítil Janin strach a bolest. Stále žila. Věděl jsem už, jak to tu vypadá. Možná mi to neukázali vědomě, ale viděl jsem

chodby a místnosti vedoucí k sídlu vůdce klanu Pavouka. Versen si mě totiž zavolal.

Kamenné zdi se zdály jednolitě, ozdobené mihotavým světlem loučí. Zkoumal jsem každý detail, abych našel skulinu. Spatřil jsem okno na terasu a v tu chvíli mě napadlo, jestli mě tudy nevedou schválně.

Zajímalo mě, co po mně bude Versen chtít. Bude se vychloubat? Chtít informace o Larii?

Přijímací sál, kam mě za Versenem zavedli, vypadal rozlehle. Za vyvýšeným trůnem seděl majestátní černý drak a podlahu zdobila mozaika Zevrana spalujícího nepřátele. S okázalostí Versen nešetřil.

„Jak jsi spokojený s ubytováním? Není moc spore pro královskou výsost?“ popichoval mě, sám oblečený do umně sešitých panterích kůží. Tvářil se, jako by mu sloužil samotný Zevran, a na prsou se mu skvělo tetování osminohého pavouka.

Co na něm u všech ostnů Lia viděla.

Stál jsem naproti němu, zesláblý, špinavý, ale beze strachu. Už dávno ztratil můj respekt.

„*Je to hotový ráj.*“ Z pachuti roubíku se mi zvedal žaludek.

Než Versen trochu upil, zakroužil pohárem. Asi se pokoušel být dramatický.

„Budu k tobě upřímný, Eldare, nestačí mi, že tě má Liane na hraní. Nechal jsem tě žít, nevydal jsem tě Královně Vassarů, jak žádala.“ Povytláhl obočí. „Měl bys mi být vděčný.“

„*A copak bys za tu velkorysost chtěl?*“

Neskloním se před ním. Kdyby měl možnost využít Vasary, už by to dávno udělal.

Versen zatl zuby. Vypadal, jako by mě chtěl na místě roztrhat vlastníma rukama a něco mu v tom bránilo.

„Chtěl jsem se podívat, jak se královské výsosti u nás daří. Řekl bych, že tě moc krmíme. Však ti spadne hřebínek, až Liu přestaneš zajímat. A jakmile k tomu dojde, vezmu si tě na starosti. Tolik let jsi pomáhal Lie, aby mi vzdorovala. Na to se nezapomíná.“ Zlomyslně se usmál. „Možná bys pak mohl sloužit jako první kořist pro mladé bojovníky.“

*„Tvoje výhrůžky by měly větší účinek, kdyby ses tady nena-
paroval jako scvrklá ještěrka.“*

Náhle vyskočil a dal mi pěstí. Škublo to se mnou na stranu. Hrál si na silného, ale nebyl pro mě autorita. Ani jeho jed mě nemohl přeměnit. Jediné, co jsem k němu cítil, bylo opovrže-
ní a nenávisť za to, co udělal Lie.

„Užiju si tvoje zoufalství do poslední kapky krve,“ sykl.
„Odvedte ho!“

Konečně jsem vymyslel plán. Každodenní trénink scacobri mi pomohl udržet si kondici. Dny ubíhaly a já nevěděl, jak jinak je počítat než podle dávek jídla.

Cvičení mi pomáhalo překonat bolest v nitru. Případalo mi to tu jako místo zatracení, kde je duše rozervána na kousky. Kolik utrpení může Jana snést? Bude ještě sama sebou, až ji najdu?

Seděl jsem v pokoji a čekal, až mi donesou jídlo. Sice teď chodili vždycky dva, ale to mi nevadilo. Nechtěl jsem, aby Jana zažila ještě více bolesti než doteď. Několikrát jsem se s ní snažil spojit. Chtěl jsem se dotknout její mysli, dodat jí sílu a utěšit ji. Bez výsledku. Moji celu dostatečně odstínili. Nedokázal jsem Janu v myšlenkách najít, jen vnímat útržky jejích vnitřních pocitů.

Dveře se otevřely a vešel mladý muž s miskou jídla. Nastal čas. Srazil jsem ho na zem a sebral mu dýku, kterou jsem bodl druhého strážce.

Běžel jsem směrem k sídlu vůdce klanu. První dva stráž-
ní na konci chodby padli jako podťaté kmeny. Poháněla mě naděje, že to konečně vyjde. Vyskočil jsem na strop a vlezl do tunelu, který vedl do další úrovně. Tím se mi podařilo na chvíli zmást hlídky. Ovládla mě zuřivost a já se jí nebránil.

Nikdo proti mně neměl šanci. Vrazil jsem do jedné bes-
tie tělem a chapadélky jí poleptal krk. Tesáky Černých mě ani neškrábly. Bestie, až na ty vysoce postavené, nevlastnily zbraně. Nepotřebovaly je, stačila jim zuřivost. Dobře pro mě.

Rojilo se jich kolem mě stále víc. Cenily na mě zuby. Tihle Černí už byli ozbrojeni a oblečení v kožené zbroji. Versenova osobní stráž. Ale s mečem a dýkou se mi tu zatím nikdo nevyrovnal. Bestie mají ze Zelených přirozený strach.

„Tak pojdte!“ Divoký oheň mi koloval v žilách a posiloval moje odhodlání. Touha po krvi mě povzbuzovala. Už jen kousek a budu tam. Měl jsem zbraně. Měl jsem šanci.

Probrala mě studená voda. Ležel jsem na podlaze ve své cele.

„Ještě jednou to uděláš a nechám je dokončit, co začali.“ Lianea se na mě přísně dívala, z celého těla jí sálala zuřivost. Bolel mě každý sval v těle, ale nejvíc hlava, jako by mi v ní neustále vyzvánělo tisíc zvonů.

„Nikdo se tě o nic neprosil.“ Nepodařilo se mi to. Ani jsem tam nedoběhl!

Lianea odešla, zanechala tu po sobě jen lehkou vůni květin. Prudce jsem vstal, až se mi zamotala hlava. Něco bylo jinak. Náhle mi to došlo. Necítil jsem nic. Nahlodávala mě jen vlastní bolest, vlastní vina, nic jiného. Polil mě studený pot. Jana byla pryč!

Zklamal jsem ji... ztratil jsem ji!

Vzápětí jsem se uklidnil, abych se mohl podívat na otisk její duše. Kdyby zemřela, určitě by zmizel. Sedl jsem si a opřel se o zeď, chladný kámen mě spojoval s realitou. Dýchal jsem pomalu a hluboce, tělo se mi pomalu uvolňovalo. Upřel jsem pozornost do tmavých hlubin svého já. Zelená barva mé duše jasněla a pak... ano, našel jsem malý oranžový plamínek, pořád tam byl.

Jana nezemřela. Nevím, jak jsme spojeni, ale stále žila. Možná byla v bezvědomí... možná... Přestal jsem se soustředit a otevřel oči. Něco jí provedli a já musím zjistit co!

„Kde je Jana? Co jste s ní udělali?“ křičel jsem na Lianeu, když mi přinesla jídlo. Nikoho už za sebe neposílala. Jako bych měl chuť jíst. Odfrkl jsem si. Bylo k ničemu, že se mě ty prašivé bestie bály.

Povytáhla obočí. „My? Nic. Patřila přece Alarovi.“ Vychutnávala si můj hněv. „On má moc nad jejím životem, stejně jako já nad tvým.“

Patřila...

Jestli se mi ten drapäne dostane do rukou!

Rozhodl jsem se, co udělám. Zabiju Liu, a tím i sebe. V srdci mi zůstala jen pomsta. Žhnula ve mně jako letní požár ve vyprahlé stepi. Připravím se, a jakmile nastane den odplaty, ať jsou k mé duši draci milosrdní.

Nemluvil jsem – ani když se mě Lianea vyptávala nebo mi vyhrožovala. Jedl jsem jen tolik, abych nepřišel o sílu. Cvičil jsem urputněji než dřív. Smrt v boji je dobrá smrt. Stačilo se jen dostat na chodbu a zjistím, jestli je Jana naživu, nebo ne. Bariéra byla jen kolem mé cely. Pokud ji neucítím ani tam, probiju se tak daleko, jak to bude možné.

Bolelo mě z toho srdce, ale musím to udělat. Pokud nebudu mít jistotu, že Jana ještě opravdu žije, bude to můj poslední den na Rhese. Lianea o Janě mluvila v minulém čase.

Nejsem vědoucí ani myslitel, abych dokázal popsat druh našeho spojení. Možná by přetrvalo i po smrti, možná je to navždy.

Zvedl jsem hlavu a zavětril přichoziho – nějak brzy. Dveře byly zvenčí zavřené na těžkou závoru. Dovnitř vešla Lianea v prostých černých šatech bez ozdob. Co tu dělala?

„Ticho,“ sykla na mě v myšlenkách. Plížila se, jako by dělala něco zakázaného.

Posadil jsem se a tázavě se na ni podíval. „Co se děje?“ Teprve před pár hodinami jsem sám sebe přesvědčil, že opravdu dokážu zabít vlastní sestru a ona se sem příkrade a ještě se nervózně ohlíží!

„Zmlkni!“ usadila mě. „Už s tebou není zábava, ale já vím, co udělat.“ Cukla sebou a zatřásla hlavou, jako by měla vodu v uších. Chovala se roztržitě. „Bud' zticha a pojď za mnou,“ pokynula mi a otevřela dveře. Na chodbě panovala tma a já sestře pořád nevěřil.

Liane sebou několikrát škubla, jako by pravá část jejího těla nevěděla, co dělá levá. Byla to lest? Co na tom záleželo. Svůj poslední boj můžu začít i dřív. Vyšel jsem za ní do prázdné chodby a můj údiv ještě vzrostl – přišla za mnou bez stráží.

„*Drž se za mnou.*“ Pohledem mě varovala, ať nedělám hlouposti. „*Jestli utečeš, nepomůžu ti a oni tě zabijou.*“

Přikývl jsem a následoval ji. Liane našlapovala tiše, ohlížela se za roh chodby a vedla mě hlouběji do nitra skály. Nesedělo mi to k ní, tohle doupě jí teď přece patřilo.

Setupovali jsme níž. Na mé otázky, kam jdeme, neodpovídala. Uvnitř jsem nic zvláštního necítil. Dokonce i Janina vůně z chodeb vyvanula.

Zatnul jsem pěsti a připravil se k útoku. Jana už nemohla být naživu.

Liane zastavila u vchodu do sklepení. Otočila se na mě a jízlivě se usmála. Pohyby měla zase sladěné.

Ukázala rukou do kobek. „*Možná tam najdeš to, co hledáš.*“

Už jsem chtěl odseknout, co tím myslí, když mě zasáhla známá vůně. Jako sladké květiny narů. Zavětril jsem a podíval se do temnoty pod sebou.

Byla to Jana. Tam dole. Takhle voněla jen ona.

Vběhl jsem do sklepení. I kdyby to byla past, nezajímalo mě to.

„*Jani! Kde jsi! Odpověz mi!*“

Neodpovídala. Vůně mi připadala slabá. Zastřená. Vnitřní spojení jsem necítil. Náhle jsem strnul hrůzou. Uviděl jsem ji a nemohl se nadechnout.

Jana ležela na zemi, špinavá, potlučená, a vůbec se nehýbala.